

MIKROKOZMOSZOK

kicsiny valóság ez inkább csak
magának mondja henry egy csepp
piszkos tócsában az ázalag
élete a zárvány és valami más vagy
a vízben burjánzó világegyetem
amit közel hajolva úgy tanulmányozhat
úgy tanulmányozhatok akár egy
parányi lény a vízcseppet maga körül
amint lefolyik az akvárium falán
túltonnan pedig ott komoran és végtelenül
nem nem a tenger sötét örvénylése hanem
egy univerzum-vízcsepp henry nélkül
vagy talán nincs is ott semmi sem

SZÁMLAP

henry ránéz: az óra: idő: van/
lett volna ha mechanikus kattanas
a mutató ő ugrott most majd előre
hajtotta a másodpercet – tovább
ó estére reggel és az éj amíg
a múlt körött pördül körbe a jövő
akár az idő angyala amikor egyedül
a számlap ideje forog és hogyha
egy pillanatra nem nézel oda
máris másik pillanat az óra lesz:
a napra nap és a sötétségre újra év
fel sem kel a nap és sohasem elég

GEPIDIA MAGNA

miután a rómaiak elmentek örökre a gepidák
éltek itt a Tisza-parti idővel sodródva tovább
haltak meg olvadtak be és nem maradtak jelek
utánuk más csak fibulák a csontjaik a kövek
és sással benőtt dombok alatt sivár sírgödreik
meg töredékszavak de nem ezek meg a Tisza amint
kettészeli a földeket a sáros partok között
Jordanes latin krónikájának kanyargó lapjain
mint az iszap: lerakódnak az elkopott szógyökök

FELTÁMADÁS

aznap henry épp aznap megnézi a festményt
az aranyfüsttől sötét pesti templomban
a festő neve nem maradt fenn és sehonnan –
de mindegy, elég – a titokban az isteni lét
igeidője a lány ecsettel ábrázolt barokk
angyalok szárnyaként lebeg a felhők alatt
a kép szélein túl lepergő idő a vakolat
rajzolatával titkos égi térképet mutat
a megfakult szent mosolyában is a feltámadás
festett mennyboltja hamis kopott és csodás

PRÓFÉCIA

és akkor látod majd azraelt a foncsor tükör
felszínén visszaverődő sötétség: a fény
a szem számára nem ott akár egy élőlény
mert minden angyal: ragyogás vagy erény
az esendő ember pedig megformázott agyag amit
akár az angyali ima érthetetlen szavait
egyetlen szárnycsapás szilánkokra tör

BOROS POHÁR

a lélek létezik, de nem úgy foghatod az ujjaid
közé, mondja henry lassan, mint egy üvegpoharat:
bólogat. ugyanúgy más, mint ahogy a misztikus
látomás mondjuk a villanyfényhez viszonyulhat
miközben az ember kábán a pohár peremén dobol
az ujjaival és az áttetsző üvegtalp alatt
utakat rajzolgat a kicsöppent kortynyi bor
a terítőre, a pohár belső oldaláról pedig
koncentrikus hullámokban verődik vissza a ritmus, akár
a próféták meg részegek számára a kocsmái halál

BERKELEY

henryt észlelhetjük, igen, ez a helyes
kifejezés: nem látás vagy hallás: észlelés
amint késsel felszeletelt almát eszik
miközben filozófiát olvas/ok: még hozzá berkeleyt
és az alma illata: az íves gerezdek árnya
fekszik a tányéromon és mellette: a kés
monogramos ezüstsín sötét alpakkája
meg a ráeső fényben az alma fénylő héja és
észlelhetjük ugyan a színt, de az íze csak
henrynek savanyú vagy édes, pedig ha berkelynek
igaza van, úgy minden tudás észlelésből fakad
és csak az létezik, ami már amúgy is észlelve van:
legyen az bár ez a vers, alma, isten vagy jómagam